

економіки країни, може забезпечити нові робочі місця та сприяти інклюзивному розвитку в цілому.

У результаті проведеного дослідження зроблено висновок, що інноваційний розвиток промислового комплексу України є потужним важелем економічного зростання, який сприяє зміцненню людського потенціалу і підвищенню добробуту населення та дозволить у майбутньому вирішувати завдання формування моделі інклюзивного зростання в країні, спираючись на європейський досвід.

Література:

1. Деякі питання визначення середньострокових пріоритетних напрямів інноваційної діяльності загальнодержавного рівня на 2017–2021 роки: постанова Кабінету Міністрів України від 28 грудня 2016 р. № 1056. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1056-2016-%D0%BF> (дата звернення 6.05.2018).

2. Промисловість України – 2016: стан та перспективи розвитку: наук.-аналіт. доп. / О. І. Амоша, І. П. Булеєв та ін.; НАН України, Ін-т економіки пром-сті. – Київ, 2017. – 120 с.

ІННОВАЦІЇ В СТРАТЕГІЇ СТАЛОГО ТА ІНКЛЮЗИВНОГО РОЗВИТКУ КРАЇНИ

Ю. В. ЄГОРОВА, канд. екон. наук, доц.,
доц. кафедри економічної теорії

Харківський національний університет будівництва та архітектури, м. Харків

Сьогодні стратегія сталого розвитку набуває особливого значення для України, оскільки передбачає збалансований розвиток країни та її регіонів в економічному, соціальному та екологічному аспектах. При цьому економічне зростання, матеріальне виробництво та споживання, а також інші види діяльності відбуваються в межах здатності екосистем відновлюватися і в умовах досягнення оптимального балансу між задоволенням сучасних потреб людства і захистом інтересів майбутніх поколінь. Інклюзивність розвитку означає створення максимальних можливостей для працевлаштування та участі всіх верств населення в усіх сферах життєдіяльності країни, а також забезпечення справедливого розподілу результатів праці.

Серед цілей, визначених у Проекті Стратегії сталого розвитку України до 2030 року, слід виділити наступні:

- сприяння тривалому інклюзивному збалансованому економічному зростанню, повній і продуктивній зайнятості та гідній праці для всіх;
- створення життєстійкої інфраструктури, сприяння інклюзивному енергоефективному та інноваційному промислового розвитку;
- забезпечення сталого галузевого та регіонального розвитку;
- подолання бідності та скорочення нерівності, зокрема гендерної;
- забезпечення інклюзивної та справедливої якісної освіти і сприяння можливостям навчатися впродовж усього життя для всіх;

– забезпечення переходу до моделей збалансованого споживання і виробництва, збалансованого управління природними ресурсами та зміцнення заходів реагування на зміну клімату;

– забезпечення безпеки та доступу до правосуддя, створення підзвітних та інклюзивних інституцій [1, с. 9–19].

Сталий розвиток успішних західних країн останнім часом тісно пов'язаний із лідерством у новітніх розробках і дослідженнях, високотехнологічним виробництвом і створенням інноваційних продуктів. Отже, саме інновації є однією з рушійних сил забезпечення сталого та інклюзивного розвитку та створення робочих місць.

Реальна економічна ситуація в Україні значно ускладнює інноваційну діяльність і негативно впливає на можливості підвищення її конкурентоспроможності на світовому ринку. Так, у 2019 році до п'ятірки лідерів у рейтингу за індексом глобальної конкурентоспроможності увійшли такі країни як Сінгапур, США, Гонконг, Нідерланди та Швейцарія. У той же час Україна втратила дві позиції порівняно з попереднім роком і посіла 85-е місце [2]. У Глобальному рейтингу інновацій за 2019 рік країни, що є лідерами у показниках інноваційної активності – Швейцарія, Швеція, США, Нідерланди, Велика Британія. Україна посіла 47-е в рейтингу, у 2018 році вона займала 43-ю позицію [3].

Активізація інноваційної діяльності в Україні потребує проведення невідкладних заходів в межах державної політики, а саме:

– прискореної автоматизації та інформатизації всіх сфер та галузей виробництва;

– реалізації цільових програм та проектів підтримки інноваційної діяльності;

– створення і розвитку інноваційної інфраструктури;

– організації ефективної співпраці наукових центрів з органами влади різних рівнів;

– наукового обґрунтування пріоритетів інноваційно-інвестиційного розвитку;

– технологічної модернізації та структурної перебудови галузей виробництва;

– вирішення проблем енерго- та ресурсозбереження, стимулювання виробництв, заснованих на використанні місцевих ресурсів або вторинної сировини;

– розвитку інтелектуального капіталу як базового елементу національної інноваційної системи;

– створення чітко налагодженої системи підготовки та перепідготовки кадрів в сфері інноваційної діяльності.

Отже, реалізація стратегії сталого та інклюзивного розвитку країни можлива сьогодні лише за умови максимального використання інноваційного потенціалу як на національному, так й на регіональному рівні.

Література:

1. Стратегія сталого розвитку України до 2030 р. (Проект-2017). URL: http://undp.org/content/dam/ukraine/docs/SDGreports/UNDP_Strategy_v06-optimized.pdf (дата звернення: 27.01.2020).

2. The Global Competitiveness Report 2019. URL: http://www.3weforum.org/docs/WEF_The_Global_CompetitivenessReport2019.pdf (дата звернення: 29.01.2020).

3. The Global Innovation Index Report 2019. URL: <http://globalinnovationindex.org/gii-2019-report> (дата звернення: 29.01.2020).

ФОРМУВАННЯ ІННОВАЦІЙНО-ІНВЕСТИЦІЙНОГО ПОТЕНЦІАЛУ ТРУДОВИХ РЕСУРСІВ В БУДІВНИЦТВІ

Л. В. КАДОЛ, канд. техн. наук, доц.,

доц. кафедри економіки, організації та управління підприємствами

О. Б. КОРОЛЕНКО, канд. екон. наук, доц.,

доц. кафедри економіки, організації та управління підприємствами

Л. М. КРАВЧУК, ст. викладач кафедри економіки, організації та управління підприємствами

Криворізький національний університет, м. Кривий Ріг

Дослідження ефективності оплати праці завжди є актуальним на всіх суб'єктах господарювання народного господарства, в тому числі і в будівництві. Але алгоритм формування заробітної плати при виконанні будівельно-монтажних робіт має значну низку особливостей, що потрібно враховувати при дослідженні цього питання та безпосередньо в практичній діяльності.

Теоретичну базу дослідження ефективності оплати праці взагалі, та в будівництві особисто, досліджували А. Колот, М. Магура, С. Фишер, О. Грішньова, А. Тараненко, А. Зотова та ін.

Розширилася сфера досліджень між рівнем продуктивності праці і рівнем заробітної плати будівельно-монтажних робіт (це праці І. Демчак, В. Петрик, Г. Адаменко, О. Гончарова).

Характерна відмінність регулювання продуктивності праці в будівельній галузі від продуктивності праці в інших галузях народного господарства, рекомендацій щодо формування заробітної плати при виконанні будівельно-монтажних робіт визначена Мінрегіонбудом ще з 2000 року з затвердженням та уведенням у дію ДБН Д.1.1-1-2000, діючий на сьогодні це – ДСТУ Б Д.1.1-1:2013 «Правила визначення вартості будівництва».

За цей уже тривалий час Мінрегіонбуд вносив чималі корегування нормативів для визначення як самої вартості будівництва, так і поглядів на формування заробітної плати та розрахунок продуктивності та трудомісткості будівельно-монтажних робіт. Особливо це відноситься до такого виду робіт, як зведення монолітних конструкцій, коли рекомендації Мінрегіонбуду щодо визначення кошторисної вартості, трудомісткості, продуктивність праці та